

PETRA MARKOVÁ

**SKUTOČNÉ
PRÍBEHY**

**ŽENY SÚ OCHOTNÉ PRIZNAŤ SA
ANONYMNE K HOCIČOMU**

PRIZNANIA
ŽIEN

PETRA MARKOVÁ

PRIZNANIA
ŽIEN

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978- 80 -89808 - 81 - 6

PETRA MARKOVÁ

PRIZNANIA
ŽIEN

Táňa je učiteľka. Rovnako ako ja.

Keďže ja učím v materskej škôlke a ona na strednej, mala by som si vziať k srdcu iba prvé štyri dobre mienené rady z jej rozprávania. Tie, ktoré jej kolegyňa nazvala nepísanými pravidlami. To piate sa ma v podstate netýka. Presne to, ktorého svojvoľné porušenie mi Táňa dopodrobna porozprávala, sediac vedľa mňa v aute. Viezla som ju domov zo školenia. Aj s veľkým kufrom, igelitkou plnou darčiekov a akýmsi certifikátom, ktorý zvyšoval jej kvalifikáciu. Ústa sa jej nezatvorili dobrú polhodinu a ja som tie svoje zabudla zatvoriť. Ešte dlho potom ako vystúpila.

1. Porušené pravidlá

Keď som po univerzite nastúpila ako učiteľka na strednú školu, hneď v prvý deň som dostala od staršej a skúsenejšej kolegyne niekoľko dobrých rád do praxe. Nikdy neprotireč vrátničke, inak ťa po zvonení nevpustí do budovy. Nekupuj si tresku v školskom bufete. Nedávaj deckám písomky stiahnuté z internetu. Neparkuj vedľa modrej Hondy. Nikdy si nezačínaj so študentom.

Počas prvého roku sa mi nechtiac podarilo porušiť úplne všetky. Následkom toho mi vrátnička zamkla vchod tesne pred nosom, týždeň som strávila na záchode po treskovej bagete, celá trieda dostala jednotku, pretože dopredu vedeli výsledky testu, našla som si poškriabané auto,

lebo šoférka modrej Hondy nevedela cúvať a to posledné pravidlo, to ti musím porozprávať od začiatku až po koniec.

...

Po kolegyni, ktorá odišla na materskú, som zdedila hodiny dejepisu u maturantov. Ako začínajúca učiteľka som si od nich ešte nedokázala udržať profesionálny odstup. Možno aj preto, lebo som bola sotva o päť rokov staršia. Patrili sme k rovnakej generácii, počúvali tú istú hudbu, chodili do kina na tie isté filmy a občas som sa pristihla, ako s nimi na hodinách ohováram ostatných učiteľov. V ich triede som sa často cítila, akoby som skôr patrila k nim do lavice, než za katedru.

Keď zmaturovali, takmer som ľutovala, že odchádzajú. Boli moji prví, môj krst ohňom. Potešilo ma, keď sa zastavili v kabinete, aby ma pozvali na banket – tradičný pomaturitný výlet. „Nie je banket náhodou na to, aby ste sa tam všetci opili a nadávali na vyučujúcich?“ žartovala som.

„Ale pani profesorka, veď vy ste ako jedna z nás,“ usmiala sa Magda, predsedníčka triedy.

„Mirka,“ pozrela na mňa kolegyňa Slávka spoza okuliarov, keď sa za študentami zabuchli dvere, „dávaj si pozor. Oni odídu, ale tvoja povest' tu s tebou zostane.“

„Veď o nič nejde, len ich pôjdem pozrieť a rozlúčiť sa,“ mykla som plecami. Pomyslela som si, že iba závidí, pretože ma decká berú.

„Ako myslíš,“ pokrútila Slávka hlavou.

V deň banketu som sa zdržala u kamarátky, takže som na chatu dorazila až pred zotmením.

„Pani profesorka, už sme si mysleli, že ste na nás zabudli,“ privítali ma dievčatá nadšene.

„Ako to, že ste tu autom? To si s nami ani nevypijete?“ zamával na mňa fľašou vína Roman, triedny šašo.

„Bohužiaľ. Ako inak by som sa dostala v noci domov?“

„Pokojne tu môžete prespať, miesta je dosť,“ ponúkla mi Magda.

„Ďakujem, ale naozaj som vás prišla pozrieť len na chvíľu a poriadne sa rozlúčiť. Budete mi chýbať,“ priznala som.

„Veď aj vy nám,“ vrhli sa na mňa dievčatá a začali ma hromadne objímať.

Obzrela som sa, kam by som si mohla sadnúť.

„Sem, tu je miesto,“ volali ma okamžite viacerí.

Automaticky som očami vyhládala Jakuba. Platonicky som milovala celú triedu, ale Jakub medzi nimi čímsi vynikal. Na konci tretieho ročníka sa jeho rodina presťahovala a on od nového školského roka nastúpil do novej školy, takže sme vlastne obaja začínali spolu. Občas sme si zo žartu porovnávali, koľkokrát sme v budove zabľúdili cestou do jedálne a koľkokrát sme sa nechali ošklbať automatom na kávu, kým sme sa nenaučili, že nikdy žiaden nápoj nevydá.

Odlíšoval sa od spolužiakov aj vystupovaním a správaním. Veľa čítal. Často ma prekvapilo, keď o niektorých témach vedel odrecitovať detaily, o ktorých som ani len netušila. Niekoľkokrát sme spolu čakali na autobusovej zastávke a rozprávali sa. Keď mi hovoril o svojom obľúbenom autorovi Ernestovi Hemingwayovi, cítila som sa, akoby som debatovala so seberovným, možno dokonca starším mužom, nie s dvadsaťročným študentom.

Sedel pri ohni s dlhými nohami natiahnutými pred sebou, v rukách zvieral gitaru. Keď videl,

že mierim jeho smerom, široko sa usmial a pomkol sa, aby mi urobil miesto.

„Jakub, zahraj niečo!“ zakričala na neho Magda.

Brnkol do strún.

„Čo by ste chceli?“ opýtal sa ma.

„To je jedno. Zahraj niečo, čo vieš,“ pokrčila som ramenami.

Už po prvých tónoch som rozoznala moju obľúbenú pesničku.

„Aká náhoda,“ pochválila som ho, „trafil si sa presne do môjho vkusu.“

Možno to bolo červenou žiarou ohňa, ale zdalo sa mi, že mu mierne zružovali uši.

„Ani veľmi som nemusel triafať. Na stužkovej ste mi vraveli, že ju máte rada,“ usmial sa zahabene. Mal opálenú pokožku a mihalnice mu vrhali dlhé tiene na líca. Kučeravé vlasy mu padali do očí, ktoré v šere vyzerali tmavomodré ako nočná obloha.

Na lavici bolo málo miesta. Pri každom pohybe rukou sa laktom ošuchol o moje rameno. Podupkával nohou do rytmu, jeho koleno v deravých džínsach pumpovalo rovno vedľa môjho. Stačilo pár milimetrov a boli by sme sa dotýkali stehnami.

„Kubko, zahraj niečo pre mňa,“ ovinula sa okolo neho spolužiačka Sandra, keď dozneli posledné tóny, a zahrkútala mu do ucha.

„Prepáč, dávam si prestávku,“ odbil ju zdvorilo a postavil sa. „Dáte si niečo na pitie?“ spýtal sa ma.

„Iba vodu, vďaka.“

Keď sa zdvihol, okamžite si na jeho miesto sadla Magda.

„Pani profesorka, musím sa vám s niečím priznať,“ naklonila sa ku mne trošku pripito. „Pamätáte, ako ste ma pri písomne podozrievali, že som mala ťahák, ale nevedeli ste ho nájsť? Tak ste sa nemýlili. Prilepila som si ho na stehno a len som si poťahovala sukňu, keď som potrebovala zistiť správnu odpoveď.“

„A pamätáte na našu stužkovú?“ vykrikol Roman, triedny šašo. „Ako som vracal na záchode a tvrdil som, že mi nesadla chrenová rolka? Už pred polnocou som bol opitý ako bomba.“

Odzrazu na mňa chrlili priznania svojich prehreškov za celý rok.

„A čo vy?“ nadvihla obočie Magda a zakývala mi ukazovákom pred nosom. „Keď už sme vám všetko vysypali, mohli by ste na oplátku niečo prezradiť aj vy nám.“

„Nemám čo,“ snažila som sa zahrať jej otázku do autu. „Nefajčila som na školských záchodoch, nepila v šatniach a neupchávala umývadlá toaletným papierom.“

„No tak, určite máte niečo, čo ste pred nami ako žiakmi chceli zatajiť.“

Zdvihla som ruky v obrannom geste.

„Dobre, priznám sa vám. Keď som vám občas púšťala filmy a tvárila sa, že je to preto, lebo ste ma uprosili, v skutočnosti sa mi vôbec nechcelo učiť. A keď som sa pýtala na domácu úlohu a vy ste sa usilovne tvárili, že práve vtedy niečo súr-
ne hľadáte v taške alebo si fúkate nos, naschvál som vás vyvolala, lebo bolo nad slnko jasnejšie, že ju nemáte.“

Jakub sa vrátil s minerálkou a podal mi fľašku. Magda však stále sedela na jeho mieste, tak sa zvalil do trávy kúsok od nás. Neustále ma však úkosom sledoval. Vždy, keď som pozrela jeho smerom, díval sa na mňa a usmieval sa. Mal plné a pekne krojené pery.

„Ludia, naozaj rada som vás videla a dúfam, že ostaneme v kontakte,“ zberala som sa okolo polnoci na odchod.

„Už naozaj musíte?“ prehovárali ma dievčatá.

„Naozaj. Inak zaspím za volantom.“

Postavila som sa a Jakub okamžite vyskočil zo zeme.

„Odprevadím vás k autu,“ ponúkol sa.

„Netreba, nechala som ho len kúsok odtiaľto,“ protestovala som, hoci som dúfala, že naozaj so mnou pôjde. Chcela som si vychutnať posledných pár minút jeho spoločnosti, pretože bolo málo pravdepodobné, že by sme sa ešte niekedy videli.

Kráčali sme dolu kopcom vedľa seba, Jakub si zamyslene hrýzol pery.

„Chystáš sa na vysokú?“ prerušila som ticho.

„Hej, na novinárčinu,“ prikývol.

„Budem držať palce.“

Po pár metroch sme sa ocitli pri aute.

„Vďaka za odprevadenie a spoločnosť,“ poďakovala som mu.

„Rado sa stalo,“ vystrúhal Jakub smiešny pukerlík.

Vytiahla som kľúč a odomkla. Bol rýchlejší ako ja. Natiahol sa, aby mi otvoril dvere.

„Tak teda,“ položila som jednu nohu do auta a pridržala sa rámu dverí, „nech sa ti darí,“ usmiala som sa.

„Ďakujem, aj vám. Ja...“ prehrabol si rukou vlasy a odrazu vyzeral akýsi nesvoj. Položil ruky na rám dverí a zovrel ich tak silno, až mu zbeleli hánky. Stál iba pár centimetrov odo mňa, cítila som z neho vôňu pokosenej trávy a dymu. Pozeral na mňa tými tmavomodrými očami a slová sa mu zadŕhali v hrdle.

Keby sme boli v inej situácii, v inom vzťahu, keby bol starší alebo nebol môj študent, myslela by som si, že ma chce pobožkať. Všetko tomu naznačovalo. Nervózny úsmev, dychtivý pohľad. Na moment som si dokonca predstavila, aké by to bolo, ako by chutil. Naskočili mi príjemné zimomriavky. Nebolo to správne. Vedela som, že odtiaľ musím čo najskôr vypadnúť.

„Pani profesorka,“ chytil ma za lakeť. Uprene sa mi díval na tvár.

„Áno?“

„Asi ste sa zamazali od sadzí,“ ukázal si na líce.

Pozrela som do spätného zrkadla. Naozaj som mala na brade čiernu šmuhu.

„Dovolíte?“ natiahol sa ku mne a palcom mi pošúchal pokožku. V bruškách prstov mi príjemne zabrnelo. Páčilo sa mi, keď sa ma dotýkal. Zakrúžil palcom a prešiel mi ním po čelusti až k uchu. Po celý čas ma hypnotizoval očami, akoby chcel vidieť, ako zareagujem.

Od ohňa k nám doliehal krik a výskanie. Podaktorí študenti sa ešte dívali naším smerom a kývali mi. Jakub sa sklamane usmial a okamžite ma pustil. Vyzeral, akoby mi ešte čosi chcel povedať, ale napokon si to rozmyslel. Vopchal si ruky späť do vreciek a odstúpil dva kroky.

„Nuž, tak teda asi dobrú noc a zbohom,“ zažlelal mi.

Nasadla som do auta a naštartovala.

„Ludia, minulo sa pivo,“ vykrikol ktosi pri chate. Jakub okamžite spozornel, akoby čakal len na to. Podišiel bližšie a naznačil mi, aby som otvorila okienko.

„Počkali by ste sekundu?“ poprosil ma.

„Iste.“

Vybehol k chate. Videla som jeho vysokú štíhlu siluetu ožiarenú plameňmi, ako sa s niekým rozpráva a ukazuje smerom k autu. O chvíľu sa vrátil ku mne.

„Prepáčte, že vás takto otravujem, ale došlo pivo. Neprekážalo by vám, keby som sa s vami odviezol do dediny? Ak by bola otvorená krčma, nejaké by som dokúpil,“ potriasol prázdnyimi plastovými fľašami.

„Prečo nie? Nasadni.“

Musel si posunúť sedadlo, aby sa nasúkal do môjho malého Fiata. Čudovala som sa, že práve on sa ponúkol, že pôjde kúpiť alkohol, pretože sa mi nezdalo, že by pil.

Zaradila som jednotku a pustila sa po prašnej ceste do dediny. Jakub si zase hrýzol pery a pumpoval nohou. Keď som o chvíľu zastala pred krčmou, čakala som, že okamžite vystúpi, ale zostal sedieť.

„Som naozaj rád, že ste dnes prišli,“ obrátil sa ku mne. „Len som chcel, aby ste vedeli, že vaše hodiny som miloval. A aj naše rozhovory na zastávke mi budú chýbať.“

„Aj mne bude ľúto, že ťa už nebudem mať na vyučovaní,“ usmiala som sa.

Odvrátil sa odo mňa a díval sa von oknom. Jeho úzka tvár sa odrážala v tmavom skle.

„Viem, že ste ma mali rada ako študenta, ale pre mňa to bolo trochu iné. Vy ste iná. Nikdy som

nestretol nikoho ako vy. Viete, spolužiačky sú fajn, ale nevedia dohromady o ničom hovoriť, nenútiť ma premýšľať,“ rozprával chvatne, akoby to zo seba potreboval dostať, kým stratí odvalu. Potom sa zarazil. „Prepáčte, trepem somariny,“ schoval si tvár do dlaní.

„To je v poriadku, chápem to,“ snažila som sa ho utešiť, aby sa necítil trápne. Potľapkala som ho po pleci. Pod flanelovou košelou mal pevné šlachovité telo. Pred očami mi prebleskol obraz, ako by asi vyzeral bez košele. Okamžite som ho zaplašila.

„Mal by som ísť po to pivo,“ vzdychol. Vzal si fľaše a vbehol do zadymenej krčmy. Sotva zabuchol dvere, všimla som si, že na sedadle zostala ležať jeho peňaženka. Musela mu vypadnúť z vrecka. Vzala som ju, zamkla auto a vošla za ním.

„Mal by si byť opatrnejší,“ podala som mu ju.

Krčmár naplnil fľaše a Jakub mu podal bankovku. Vyšli sme von.

„Nechceš odviezť späť na chatu? Budeš to mať ťažké,“ ukázala som na pivo.

„Nie, už vás nebudem otravovať.“

Položil fľaše na zem a sledoval, ako nastupujem do auta a štartujem. Pohla som sa. Odrazu sa rozbehol za mnou.

„Počkajte,“ zabúchal na kufor.

Dupla som na brzdu. Otvoril dvere a naklonil sa dnu.

„Môžem sa vás niečo opýtať? Keby som nebol váš študent, keby ste ma stretli povedzme v bare alebo hoci aj v tejto krčme, mohlo by to skončiť inak?“

„Jakub, prosím...“ Nechcela som, aby sa na to pýtal, pretože som nechcela klamať.

„Myslím to vážne. Možnože teraz zo seba robím úplného blázna, ale bol by som ešte väčší, keby som sa o nič aspoň nepokúsil. Nemám čo stratiť.“

„Prečo to chceš vôbec riešiť? Je to len hypotetické, pretože ty si môj študent.“

„Ale bývalý! Atrament na vysvedčení dávno zashol. Mám dvadsať, som svojprávny a plnoletý.“

Tváril sa veľmi rozhodne. Zdalo sa, že pokiaľ mu neodpoviem, neodíde.

Vypla som motor a vystúpila. Oprela som sa o auto a založila si ruky na prsiach. Jakub sa týčil nadu mnou, netrpezlivo čakal na odpoveď.

Rezignovala som.

„Úprimne, ak by som ťa stretla v bare alebo hoci kde inde mimo školy, pravdepodobne by si mal šancu. Si milý, inteligentný, príťažlivý...“

S každým slovom sa jeho postoj uvoľňoval, ramedná klesali, zvrátené čelo sa vyrovnávalo. S každým slovom sa ku mne o milimeter priblížil.

„...ale sú nejaké pravidlá. Nie som pubertiačka, aby som vždy robila len to, čo sa mi páči, hoci to nie je správne. Som dospelá.“

Jakub stál už celkom pri mne. Stále voňal ako dym a pokosená tráva, ale pocítila som aj závan čohosi mužného. Odrazu vôbec nevyzeral ako chlapec.

„Aj ja som dospelý. Nie som viac tvoj žiak. Neexistuje pravidlo, ktoré by nám dvom niečo zakazovalo.“

Všimla som si, že prešiel k tykaniu. Znelo to príjemne a vzrušujúco. Chytil ma za ruky a pobožkal mi hánky prstov.

„Páči sa ti to?“ opýtal sa.

Bruškom palca mi prešiel po viečkach a jemne ma pobožkal. Potom perami skĺzol po líci, obkružil čelúšť, dotkol sa ucha. Zastal tesne pri kútiku úst a čakal.

„Nehovor mi, že som v tom sám,“ zašepkal. Na krku ma poštekli jeho vlasy a teplý dych.

„Vieš, čo povedal Hemingway?“

Rukou mi zašiel pod tričko a pohladil ma po nahej pokožke nad opaskom šortiek. Zmohla som sa len na to, aby som pokrútila hlavou.

„Hemingway napísal, že morálne je to, po čom sa cítíme dobre, a nemorálne zase to, z čoho máme potom zlý pocit. Máš zlý pocit?“

Na chvíľu som sa donútila triezvo uvažovať. Cítila som sa previniť? Áno. Hriešne? Určite. Ale zle? To vôbec nie. Nechala som Jakuba, aby ma pomaly pohladil po vnútornej strane stehna. Keď ma objal a konečne pobozkal, cítila som, že je rovnako vzrušený ako ja.

„Ak mi teraz povieš, že chceš odísť, nebudem viac naliehať,“ zamrmlal mi do vlasov, ale už bolo neskoro. Prekročila som hranicu.

Naznačila som mu, aby nasadol.

„Nepoznám to tu,“ povedala som a Jakub pochopil.

„Doprava a rovno,“ ukázal. Hlas mal zhrubnutý a zatiahnutý.

Zastali sme medzi stromami, v absolútnej tme.